

Nebezpečí

Jefferson Wells seděl před obrazovkou hlavního počítače a pokoušel udržet své myšlenky u dějin Země.

„Hej, Norby,“ zavolal, „doufám, že ten kuchyňský počítač spravuješ tak, aby se to ještě nezhoršilo. Albany Jonesová a můj brácha Fargo tu brzy budou, a já nechci zase odcházet od Římské republiky, protože bude potřeba podlít kuře.“

Nikdo mu neodpověděl.

„Norby?“ Jeff se rychlým krokem – na čtrnáct let měl dlouhé nohy – přesunul do kuchyně, kde zjistil, že počítač nikdo neopravuje a o vaření se nikdo nestará.

Jeff zavrtěl hlavou. Lidí s osobním robotem znal spoustu, ale požehnání robota *popleteného* se dostalo jen jemu. Cosi si pro sebe zabručel a spěšně kuře podlil. Potom se rychle vrátil přes obývací do ložnice.

Před dalším terminálem hlavního počítače stál Norby s pevně zavřenými zadními očima. Z matného odrazu na monitoru Jeff poznal, že druhý pár Norbyho očí na opačné straně hlavy je otevřený. Tahle očka zírala na slova pohybuující se po obrazovce takovou rychlostí, že byla téměř rozmazaná, neboť Norby uměl číst rychleji, než většina lidí dokáže myslet. To platilo, zvláště když jeden pár očí zavřel a zcela se soustředil na ten druhý.

Norbyho tělo – zhruba šedesát centimetrů vysoký kovový soudek – se pohupovalo sem a tam na plně vysunutých nožkách, jejichž chodidla trčela symetricky vpřed i vzad. Norbyho paže s mnoha klouby, rovněž zcela vysunuté, měly dlaně otočené nahoru i dolů. Jedna z dlaní se dramaticky tiskla k sudovitému trupu. Druhou Norby náhle mávl gestem obvyklým mezi politiky a herci.

„Přátelé, Římané, spoluobčané,“ zarecitoval Norby slova, ozývající se z reproduktoru skrytého v jeho nesundavatelném klenutém klobouku, hlasem poněkud příliš hlubokým, než aby mu byl vlastní. Norby vždy hovořil skrz klobouk, který se zvedal jen natolik, aby odkryl Norbyho čtyři pozoruhodně lidská očka. Potom Norby zvedl nataženou ruku a ukázal na obrazovku počítače, jako by to bylo publikum.

„Sluchu mi popřejte, vždyť přicházím Caesara pohřbít, ne ho chválit.“

„Jestli urychleně ten počítač v kuchyni nespravíš,“ prohlásil Jeff, „pohřbím já tebe.“

Norby otevřel zadní očka a zamžikal na Jeffa. „Je to hrozně nudná mašina, Jeffe. Nezná žádného Shakespeara.“

„To nejspíš znamená, že jsi ještě nepřišel na to, jak ji spravit.“

„A nemá mě ráda. Myslí si, že jsem mimozemšťan.“

„Počítač v kuchyni nemá žádné city a v podstatě ani žádný mozek. Vytahovat se před ním, že do tebe tvůj první majitel namontoval mimozemské součástky, nemá smysl.“

„Hm,“ zabručel Norby. „Takže podle tebe bych měl stykům s nekvalitními stroji vyhýbat? Copak si nemyslíš, že bych si měl vylepšovat kvalitu mentální databanky studiem?“

Jeff zasténal. „Alespoň bys mohl studovat opravdovou historii. Ale ty se dokážeš jen kochat Shakespearem a snažíš se vzpomenout, jak se dostat na každičkou cizí planetu, ze které tvé mimozemské součástky pocházejí.“

„No, *ty* na to nepřijdeš. Vy lidé jste se zatím ani neusadili mimo svoji vlastní sluneční soustavu, ani jste neobjevili telepatii...“

„Matičko galaktická! K čemu mi je, že se mnou dokážeš komunikovat telepaticky, když to nevyužiješ k tomu, abys mi pomohl naučit se rychleji děják?“ Jeff oddusal zpátky do kuchyně a pustil se do přípravy bramborové kaše, což byla práce, kterou měl udělat kuchyňský počítač.

Norby odcupital za Jeffem. Teleskopické nožky měl téměř úplně zatažené, takže působil velmi drobně a pokorně. „Nezdá se, že bys mi byl vděčný za to, že jsem ti dokázal pomoci složit tu zkoušku z marsovské svahilštiny.“

„V tuhle chvíli potřebuju pomoci s dějepisem,“ odsekl Jeff a praštil miskou tak silně, až kousek nerozmačkané brambory vylétl do vzduchu a udeřil ho do nosu. Jeff popuzeně zvedl oči ke stropu a zjistil, že se na něj přilepily další kusy brambor. „Na to, že jsi údajně učební robot, ses ho sám nejspíš nenaučil ani trochu.“

„Naučil. A dokážu ti to.“

Zeptat se Norbyho, co tím myslí, se už Jeff nestačil, poněvadž přesně v tu chvíli zabzučel reproduktor u dveří, aby upoutal jejich pozornost. Pak oznámil: „Kadete Wellsi... přišel za vámi admirál Yobo.“

„On je *tady*, na Zemi? Přišel... *za mnou*? Pusť ho dál!“

Jeff se rozběhl do obývacího pokoje. Na dlouhou igelitovou zástěru, kterou si uvázal kolem pasu, zapomněl. Norby zatáhl nožky až do soudku, využil své osobní gravitace a plul vzduchem vedle Jeffa.

Jeffovi se zapletly nohy do koberečku, takže si náhle kecl na zadek. Norby mu visel nad hlavou a vydával zvláštní zvuk.

„Ty se mi směješ?“ procedil Jeff skrz zaťaté zuby.

„To je zajímavá otázka,“ řekl Norby. „Počkej, zjistím, jestli fakta souhlasí. Fakt první, emoční obvody mám, fakt druhý, vypadáš dost legračně, takže...“

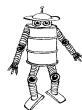
„To by stačilo,“ prohlásil Jeff a vyškřábal se zase na nohy. „Roboti vyrábění v *téhle* sluneční soustavě žádné emoční obvody ani zvrácený smysl pro humor nemají. Příkazuju ti odejít do ložnice a nevycházet, dokud se nenaučíš dějepis... nebo vařit.“

Norby zavřel zadní oči, aby Jeffa neviděl, vešel do ložnice a práskl za sebou dveřmi.

„Dobrý den, pane admirále,“ pozdravil Jeff, když otevřel dveře na chodbu. „Vítejte u mě doma.“

Boris Yobo byl veliký a jeho obrovská černá dlaň obemkla Jeffovu ruku a srdečně jí potřásla tak, až to vypadalo, že mu ji utrhne v rameni.

„Kadete,“ zaburácel Yobo, „kde vězí váš bratr? Nemohl jsem se s ním spojit.“ Yobo si sundal všední civilní

kabát, čímž odhalil velkolepou uniformu obtíženou kompaktními řadami medailí, většinu z nichž mohla nosit jen hlava Vesmírného velení federace.

Jeff si byl jistý, že chodit ke kadetům Vesmírné akademie na návštěvu nemá admirál Yobo ve zvyku – dokonce ani k těm osiřelým, a ani k jejich starším bratrům, kteří náhodou pracují pro Vesmírné velení jako agenti. Zvláště na neohlášené návštěvy. „Fargo by měl za chvíli přijít na večeri, pane admirále.“

Yobo začenal. „Ať je to, co je to, po těch syntejídelch, co mě jimi krmí na poradách, to voní pěkně. Jestli se jimi budeme dál cpát, na žádný způsob, jak dostat tu novou pirátskou bandu, která drancuje sluneční soustavu, nikdy nepřijdeme. Možná budu v pokušení se k nim sám přidat.“

Opět začichal. „Vašemu pozemskému jídlu schází charakteristická chuť pokrmů, na kterých jsem vyrostl pod kopulemi kolonie na Marsu. Osobně si myslím, že vy lidé ze Země to neumíte pořádně okořenit. Mám vám to předvést?“

„Už je to skoro hotové, pane,“ řekl Jeff, „takže na vylepšování je pozdě.“ Admirál Yobo byl znám svou zálibou v exotických pokrmech, ale jakmile jídlo vyhovovalo jeho chutím, stalo se pro všechny ostatní nepoživatelným. „Směl bych, prosím, vědět, proč jste přišel?“

„Voní to jako pečené kuřátko.“

„A sekaná od včerejška. Přijde i Albany Jonesová.“

„Vy si klidně dejte sekanou, mně bude stačit kuřátko. Předpokládám, kadete, že byste rád věděl, proč jsem předem nezavolał.“

Yobo se ztěžka posadil na pohovku. Na Jeffovu odpověď nečekal. „Váš telefon je podle všeho odposloucháván Svazem vynálezců. Je to těžko zvládnutelná, hrdá a mocná skupina, odhodlaná získat tajemství miniaturizovaného antigravitačního zařízení, jako je to Norbyho. Proto jsem přišel potají, abych vás upozornil, že by se Svaz vynálezců mohl pokusit vašeho robota unést. A možná brzy.“

„To ne!“ vyhrkl Jeff. „Budou chtít Norbyho rozebrat. To jim nedovolím!“

„Svaz vynálezců pracuje na zjištění,“ řekl Yobo, „jak miniaturní antigravitační jednotky vyrobit, čtyřicet hodin denně, a začíná být netrpělivý. A někteří jiní také. Antigravitační jednotky velké tak, že se vejdou jen do šestimístných vozidel, už všechny unavují. Dokonce i mě samotného. A ten starý a bláznivý vesmířan MacGillicuddy miniantigravitaci buďto sám *vy-nalezl*, nebo ji *našel* na mimozemské lodi, kterou nedokáže najít nikdo jiný, a použil ji, když Norbyho stavěl. A poněvadž je MacGillicuddy už léta po smrti,

nezbývá než pracovat s Norbym. Vy víte, Jeffe, že mám Norbyho rád, ale jistě chápete, že potřeby federace...“

„Norby neví, jak to dělá, pane admirále, a na žádnou mimozemskou loď se nepamatuje.“

„Vědět ani si něco pamatovat nemusí. Moji vědci na Vesmírném velení by dokázali jeho funkci analyzovat až na subatomární úroveň...“

„Ne!“ odmítl Jeff. „Ne... pane! To já nedovolím. Norby je můj majetek.“ Oběma rukama si vjel do kučera-vých hnědých vlasů.

Ozvalo se zvonění telefonu oznamující, že volá rodinný příslušník.

Jeff, vděčný za přerušeni, řekl: „Wellsovi.“

Obrazovka se rozsvítila a objevil se na ní Farley Gordon Wells – čtyřiatvacetiletý šlachovitý atlet, o maličko vyšší než Jeff, s modrýma očima a vlnitými černými vlasy. Za Fargem stála nápadně přitažlivá dívka v uniformě manhattanské policie. Byla krásná a působila šťastně oním způsobem, jakým působila většina žen, když byl Fargo v jejich blízkosti (nebo to tak Jeffovi alespoň připadalo).

„Nazdar, obludko,“ pozdravil Fargo. „Ještě jsem na okrsku a bohužel budu mít zpoždění.“

„Nazdar, stařečku,“ odvětil Jeff. „To ty máš vždycky.“

„Za to může Albany. Její profesionální povinnosti vyžadovaly, aby trochou nadupaného karate překazila ozbrojenou loupež, takže si musela převléknout uniformu a...“ Fargoovo obočí náhle vylétlo vzhůru. „Není to za tebou admirál Yobo? Co jsem provedl?“

„Nejspíš spoustu věcí,“ prohlásil Yobo, „ale nic, o čem bych v tuhle chvíli věděl. Je to jen společenská návštěva. Domácký život ve vesmíru je časem poněkud nudný – dokonce i v tak velkém kosmovu, jako je Vesmírné velení. Copak si nevzpomínáte, jak jsem vám navrhoval večeři, až budu mít v New Yorku jednání?“

Fargoovo obočí pokleslo a svařtilo se. „A ta týdenní jednání na Manhattanu máte teď? Když jsem zamilovaný?“

„Jen pro tenhle týden?“ zeptala se Albany a přimhouřila překrásné oči.

„Až přijdeš, Fargo, přines nějaké bonbony. Třeba háeszetky,“ řekl Jeff.

„Určitě,“ zazubil se Fargo. „Radši byste měli začít jíst bez nás, i když nečekám, že toho nějak moc zbude, když je tam admirál.“

Telefonní hovor skončil.

„HSZ,“ vysvětloval Jeff, „je tajná šifra naší rodiny. Je to zkratka pro ‚hon se začíná‘. Znamená to nějaké potíže,

aby Fargo věděl, že jste tu pracovně, a ne na společenské návštěvě.“

Yobo se s povzdechem posadil ke stolu. „Já tu vaši tajnou rodinnou šifru znám. Kéž byste měli nějakou, která znamená velké potíže, poněvadž ten váš romantický bratr je přesvědčen, že se z každého nebezpečí vymluví, a tentokrát možná budeme potřebovat něco víc než jen řeči.“

„Budeme potřebovat zbraně?“ vyzvídal Jeff.

„To si nejsem jistý, ale raději bychom měli být připraveni. Nevím kdy a kde – nebo jestli vůbec – Svaz vynálezců nejspíš udeří, ale musíme se přichystat na nejhorší.“ Admirál se odmlčel a začichal. „Necháváte to kuřátko vysušit,“ poznamenal.

„Norby,“ zavolal Jeff, „podávej kuře.“

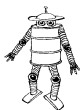
Žádná odpověď nepřišla, a Jeff tedy rozrazil dveře ložnice. „Ten bláznivý soudek zase zmizel!“

„Vypařil se do hyperprostoru?“ chtěl vědět Yobo.

„Určitě. Urazil jsem ho – nebo se možná potřeboval dobít. Dobíjí se v hyperprostoru. Co uděláme?“

„S Norbym? Nic. Nejdřív to kuřátko,“ prohlásil Yobo a zamířil do kuchyně.

Jeff při večeři téměř bez jakékoli chuti k jídlu čekal, až se Norby vrátí, a podařilo se mu zdolat polovinu pečeného stehna. Nakonec řekl: „Pane, bojím se, že vás

Norby možná špatně slyšel. Je to poměrně statečný robot, ale vůči možnosti být rozebrán je dost předpojatý, a do hyperprostoru možná odletěl, aby se zachránil. Dokud tam je, nemůžu s ním komunikovat, takže mi má říkat, když tam odchází.“

„Vážně?“ divil se Yobo, který už stehno a hromadu kaše zlikvidoval a právě si krájel jako přídavek prsíčka. „No, s tím nic nenaděláme, takže to dojíme. Určitě se vrátí, protože za chvíli se mu tam začne stýskat.“ Admirál Yobo znovu zaútočil na kuře. Mezi jednotlivými sousty řekl: „Ale podívejte se. O Norbyho osobní anti-gravitaci ví každý. O jeho tajné schopnosti vstupovat do hyperprostoru pomocí zabudovaného hyperpohonu ale víme jen vy, váš bratr a já. Jestli se o něm, vedle té mini anti-gravitace, dozví nenasytný Svaz vynálezců, rozcupuje celou sluneční soustavu, aby ho dostal.“

„Fargo si myslí, že Norbyho schopnost cestovat hyperprostorem s jeho anti-gravitací souvisí,“ prozradil Jeff. „Takže je to všechno *jediné* Norbyho tajné nadání.“

„Co si myslí Fargo, vůbec nic neznamená. Jediný způsob, jak Svaz vynálezců udržet od Norbyho dál, znamená domluvit s mými vědci, aby...“

„Prosím vás, pane...“

„Kadete,“ zaburácel Yobo, „vy víte, že *někdo* Norbyho nakonec prohlédnout musí, takže to klidně mohou

být mí vědci. Norby je příliš cenný, než aby sloužil jednomu klukovi jako robot na hraní.“

Jeff na generála jen vyděšeně zíral. Generál je také nepřítel, pomyslel si. Co mám dělat?

Čas přemýšlet, zda odpověď na tuto otázku existuje, však nedostal, poněvadž v tu chvíli se v ložnici ozvala hlasitá rána.

„Norby?“ zeptal se Jeff a zvedl se ze židle. Ucítil, jak ho při pomyšlení, že se robůtek možná už vrátil, zalila vlna úlevy. Téměř vzápětí ale pocítil strach při představě, co by mohl udělat Yobo.

Po ráně se však ozval mnohem komplikovanější zvuk, velmi podivný zvuk. Tedy pokud ho slyšíte v bytě nezávislého manhattanského lidu, v sektoru USA Pomezské federace.

„To bylo dosti znepokojivé vrčení, Jeffe,“ prohodil Yobo. „Vy tam máte nějaké zvíře? Znělo to jako pěkná potvora.“

„Žádné, o kterém bych věděl, pane... Norby!“

Do Jeffovy rozevřené náruče vystřelil z ložnice malý soudek. Norbyho klobouk se naklonil dozadu a ven vykukla dvě široce rozevřená očka.

„Já za to nemůžu!“ vyhrkl Norby.

Jeffovi ztvrdly rysy. Tohle Norby říkal často, a obvykle to nebývala pravda.

Norbyho do obývacího pokoje cosi sledovalo. Mělo to barvu písku. A vypadalo to hladově. A mělo to náznak hřívy.

„U prostoru a času!“ zašeptal Yobo chraptivým hlasem, „to je lev. Do Afriky svých předků jsem se sice podívat chtěl, ale nijak zvlášť netoužím po tom, aby se zrovna tahle její část dostavila za mnou.“

„Co jsi to provedl, Norby?“ zeptal se Jeff, otázku ze sebe dokázal stěží vysoukat.

Lev pomalu postupoval dovnitř.

